

Ὁ δὲ Κοκκίδης, τῶν καλῶν γενναίως στρατιωτῶν, τοῦ λιμαδόρου ἀδελφός καὶ λιμαδόρος πρώτης, ἐμύχθησε τὸ σχέδιον νὰ μηχανορραφήσῃ αὐτοῦ τοῦ νέου εὐαγυῶς καὶ σεβερῶς κτερίου, ποῦ τὸς αὐτὸς κάμους ἐρχεται εἰς λόγους νὰ πρυθῆσθαι καὶ καθὲς τόσο γίνεται καὶ χαλαρῶς Κυρίου, καὶ ἀρετικῶν καὶ θηλυκῶν χορεύει σκυλελῶς καὶ περὶ πίστεως λαλοῦν σπουδαῖοι θεολόγοι, ἀκούει δὲ τὴν διδάχην ἐν σιωπῇ καὶ τάξει ἡ καθὲς θρήσκα τοῦ συρμού μὴ βρίζῃ καὶ μὴ στάξῃ.

Καὶ συναλῖαι ὀδοῦνται καὶ συναναστροφῆς καὶ κούβεται καὶ ἡ τράπουλα, μπικίσι, μάκος, πρέφα, μὰ καὶ γυναικὲς κάποτε ἀκούονται σοφαί, ὡς ἡ Παρίν, ἡ Κεχαγιά, καὶ καθὲς Γενεβίφα, ἀκούει ὡς ἀληθινὸν ἡλεκτρικὸν καὶ σπάνιον καὶ πνεῦμα παρὰ γυναικῶν ἐλάθμεν οὐράνιον.

Ἄλλ' ὅμως καὶ ὁ Διάδοχος καὶ ῥέκτης Κωνσταντίνος ὡς τακτικὸν τοῦ Παρνασσοῦ ἀνεκπύρησθαι μέλος, καὶ ἐνέκρινε τὸ πρόγραμμα τῶν τελευτῶν καὶ ἐκείνος καὶ μία, δύο, ἀλατρί, ἐπὶ τῶν ὅλα τέλος.

Καὶ Σωματεῖα πάμπολλα τοὺς φίλους των ἐπίεσαν νὰ ἔλθουν ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν τετραπεράτων, καὶ νὰ περάσουν οὐρεὰ καὶ θάλασσαν ἡχησάντων μὲν τὸν σπουδαῖον κίνδυνον νὰ βγάλουν τὰν τεράτων. Δι' ὅσα ὅμως ὑποστοῦν λεπτοὶ δὲν θὰ τοὺς μέλῃ καὶ ἀμείως ἐπιλήθμενος θὰ γίνοντο τὰ καμάρια, ὅταν ἴδουν τὰ μούτρα μου, τὰ μέλη, τὰ μὴ μέλη, καὶ τὸ μονόκλ τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ νέου διπλωμάτου.

Μικροὶ μεγάλοι ἔχασαν Παρασκευὴν καὶ Τρίτην καὶ τὸν Σοφοῦλην ἔχοντες μαζί μὲ τὸν Πολίτην, ἀρχαιοτήτων ζηλωτὰς καὶ γνωστὰς οὐς τυχαίους, θὰ πᾶν ὅττην Ἀκρόπολιν νὰ κάνουν τοὺς ἀρχαίους, ἐκεῖ δὲ τέλος θὰ γονῇ καὶ ἡ ρωτογραφία των μὴν τύχη καὶ λησμονηθῇ ὅτ' ἔμειλλεν ἡ σοφία των.

Ἄφοῦ δ' ἐκεῖ ζωγραφηθῶν ἀμείως τὴν ἐπαύριον θὰ πᾶν τὸν αἶρα των νὰ πάρουν εἰς τὸ Ἀχέριον, ποῦ ὁ Κεμπας ἐξώδεψε νὰ γίνη καὶ καμάρια γιὰ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὴν ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα, καὶ θὰ γινῶσιν ἀπ' ἐκεῖ μὲ λαμπαδηδρομίαν ἔμπροσς καὶ ὀπίσω οὐρόντες πηδῶσαν μαγαγαρίαν.

Ἐν τούτοις μετὰ λύπης μου παρκατηρῶ μεγάλης πὺς ἐβγαλε διάταγμα ὁ Λέμπος ὁ Μυλάτης, πὺς ὅστις θέλει αὐρίον ὅτ' οὐ μὲν νὰ τὸ στρώσῃ ἀντίμετον δεκαεξαρχικὸν ὀρεῖται νὰ πληρώσῃ.

Ἄλλως δὲν γίνεται δικτὸς ὅτ' οὐ Παρνασσὸς τοῦ γιγμῆ ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ τάλαντον, ὅσον καὶ ἂν ἔχῃ πνεῦμα.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Γερμαναῖος, ἐγ' ὅμως ἀπ' ἑτέρου δι' ἄλλου διατάγματα ὀρίων νεωτέρου πὺς ὅσοι σὰς ἐλύσαν ἀπόψε μὲ τοὺς στίγους των, ὡς καὶ αὐτὸς ῥωσίζῃ ἀνδρὶ μὲ τοὺς ἀγρίους ἵχνους των, αὐτοὶ κατὰ συνήθειαν γνωστὴν καὶ παλαιὰν ἀρετικῶς πρέπει αὐρίον νὰ φανὲ ζωρεάν.

Οὐχ ἦτον μὲ τοὺς προῦχοντας καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους, αὐτοὺς τοὺς πολυπλάκηντας καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους, ἐκόντισε τοῦ Παρνασσοῦ ὁ κοῦκος ἀκρόν, γιὰτὶ καὶ ἐκείνη χάριμα θὰ φανὲ ἅν καὶ ἔμῃ, καὶ ὁ Κουτσολέξης ἀπὸ χυδὲ ὅν παῖς νὰ πληρῶν γιὰ νὰ δειπνῇ ἀσούδα καὶ ἀνυλὸς ἐκδρομάς. Κι' ἂν ὅτ' οὐ Τραπέζι, ἐξαρκὰ ἐνεκλήφον σωρηδὸν καὶ τὰ σοφὰ Γερμανικά καὶ τὰλλα Ἰνστιτούτα, τότε θὰ πῇ καὶ ὁ Γερμαναῖος ἡμιθνής σκεδὸν : « Ἡλι λαμὰ σαβχθιαν, ποῦς τῶρε καὶ τούτα ; »

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πὺς θὰ συμβῶν ὡς τόσο, ἐρεπε δὲ καὶ ὁ λόγος μου μακρύτερος νὰ ἦτο, ἀλλ' ὅμως θέλον ἀπ' αὐτὸν ταῦτά σας νὰ γλυτώσω τὴν ἐναρκὴν τῶν ἐρωτῶν τοῦ Παρνασσοῦ κηρύτω.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατοῦμπαλιν, ποῦ εἶναι μία τρέλλα... ἐσχάτως ἐκομίσθησαν μυρίζοντα καπέλα, καὶ τὸ κεφάλαι καθενὸς σκορπίζει μυρωδιάς, ὅπου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λιγόνονται καρδιαῖς, καὶ θεῶν τὰ μικρόδια καὶ ὅλα τὰλλα τέρατα, ὅπου μὲν ἔρχονται καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα. Ἰδοὺ καπέλα μὲ φερά γιὰ καθενὸς κεφάλαι... ἔμπροσς εἰς τοῦ Κατοῦμπαλιν προτοῦ τὰ πόρουν ἄλλοι.

Νεὸς ὀριζας, καφθενὸς τοῦ Γιάννη Μαυρομυδάτη, ὅτ' οὐν Πατισίων τὴν ὁδὸν, Λεβδίη συντοκία... φλάουρος γλώσσα ὀχληρὰ ἐκεῖ δὲν δὲ ταράττει, ἐκεῖ ἀθάνατος καφθὲς καὶ ἀπόλαυσις γλυκεῖα, γλυκύσματα διάφορα καὶ μπύρας καὶ κρασιὰ, καθ' ὅλα περιποιοῖσις, ρομάντζο καὶ δροσιὰ.

Κομωστῆριον ἐν Σμύρνῃ Στιλάνου Γαρουφαλίδην, πᾶρος μύρων καὶ ὀρωμάτων καὶ κομωσέως πλουσίας, ὅν γυναικεῖα κούβει γλώσσα τὸ σπουδαῖον ποὺ φιλῶν, ἐκεῖ δὲ καὶ ἡ ἰδία τμήμα τακτικῆς ψυχρολουσίας. Κι' ὁ κλεινὸς Γαρουφαλίδης, ἂν καὶ πάμπολλα γνωρίζῃ, μὴ τὴν ὅρα ποῦ κοινεῖται, μὴ τὴν ὅρα ποῦ ζουρίζει, μὴτε κἂν περὶ τρεχούσης δὲν μὲλεῖ πολιτικῆς... ἀριθμὸς πενήντα τρία, ὁρῶς Σκιάδας Ἀγγλικῆς.

Ταφρὸς χοροδιδάκαλος τοῦ τρέχοντος καιροῦ ἐξέδωκε καὶ Ὀδηγὸν λαμπρὸν περὶ χοροῦ, καὶ ὁδὸς νὰ μάθῃ ἀγαπᾷ πὺς πρέπει νὰ δαλτάρῃ ἂς δόσῃ μὲ μῦθον δραχμὴν τὴν Ὀδηγὸν νὰ πάρῃ.

Ὁ Ῥωμαῖος γνωστὸν οἷς κάνω — πὺς ὅτ' οὐ σπῆξί μου ἀνέβα,
ὅτ' οὐ Νάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε οὐραρεῖ,
μὲ ἱεροδοχίῳ Σόδη, — ὅτ' οὐ λῶδὶ τρεῖς ὅτ' οὐδὲ,

μὲ Χμεῖον μὲ μὴ μάνθα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῇ,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατείου, κονιορτός πολλός.